

Agatha Mystery

Primera edició: febrer del 2012

Títol original italià: *Omicidio sulla Tour Eiffel*

Textos: Sir Steve Stevenson

Editing: Mario Pasqualotto

Coberta original i il·lustracions: Stefano Turconi

Adaptació del disseny i maquetació: Emma Camacho

Edició: David Sánchez Vaqué

Coordinació editorial: Anna Pérez i Mir

Direcció editorial: Iolanda Batallé Prats

Projecte editorial de Dreamfarm s.r.l., via De Amicis, 53 - 20123 Milà, Itàlia

© 2011 Istituto Geografico De Agostini, S.p.S., Novara, per l'edició italiana

© 2012 Laia Font i Mateu, per la traducció

© 2012 La Galera, SAU Editorial, per l'edició en llengua catalana

Drets internacionals © Atlantyca S.p.A., via Leopardi, 8 - 20123 Milà

(Itàlia) - foreignrights@atlantyca.it, www.atlantyca.com

La Galera, SAU Editorial

Josep Pla, 95

08019 Barcelona

www.lagalera.cat

lagalera@grec.cat

Imprès a Limpergraf. Mogoda, 29-31 Polig. Ind. Can Salvatella.

08210 Barberà del Vallès

Dipòsit legal: B-216-2012

Imprès a la UE

ISBN: 978-84-246-4174-0

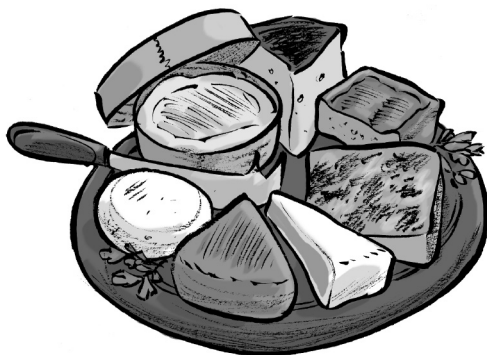
Qualsevol mena de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra resta rigorosament prohibida i estarà sotmesa a les sancions establertes per la llei. L'editor faculta el CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) perquè n'autoritzi la fotocòpia o l'escaneig d'algun fragment a les persones que hi estiguin interessades.

Sir Steve Stevenson

ASSASSINAT A LA TORRE EIFFEL

Il·lustracions de
Stefano Turconi

Traducció de Laia Font i Mateu

laGalera

CINQUENA MISSIÓ

PARTICIPANTS

Agatha

Dotze anys, aspirant a escriptora de novel·la negra, té una memòria formidable.

Larry

Estudiant matusser de la prestigiosa escola per a detectius Eye.

Mister Kent

Exboxejador i majordom amb un impecable estil britànic.

Watson

Gat siberià pestilent amb l'olfacte d'un gos coniller.

Gaspard

Pintor bohemí que viu en una mansarda a París.

DESTINACIÓ: FRANÇA - PARÍS

OBJECTIU

Trobar l'assassí del diplomàtic rus Vassili Pròix-nov, mort dalt de tot d'un dels monuments més famosos del món: la torre Eiffel de París!

Dono les gràcies als centenars de persones, grans i petites, que han contribuït a l'èxit de l'Agatha, en Larry i la novel·la negra per a nens. Sense uns excel·lents organitzadors tot això no hauria estat possible; per tant, dono les gràcies especialment a Monia Grisendi i Stefania Erlindo (BiblioDays de Novellara), Emanuele Vietina (Lucca Comics&Games) i Ilaria Avanzi (Noir in Festival de Courmayeur).

*Dedicat a la Frida, que sempre m'acompanya
en les meves històries reals i de ficció*

Despertar-se un diumenge a les vuit del matí per assistir a la videoconferència de Desencriptació no entrava a la llista de coses agradables de fer d'en Larry Mystery. Per no córrer el risc d'adormir-se, l'estudiant de detectiu més noctàmbul de l'Eye International s'anava bevent una llauna de Coca-cola rere l'altra. Les bombolletes li borbollejaven sorollosament a la panxa.

Però no era la classe soporífera de l'agent EP34 el que preocupava el jove londinenc. Per les finestres del seu àtic veia el centre de Londres envoltat d'un manyoc de nuvolots negres que prometien tempesta. El noi va donar un cop d'ull a la co-

lumneta de mercuri de l'ampit i va deixar anar un gemec.

—No pot ser... cinc graus sota zero!

No trigaria a nevar. Un temporal molt important, com havia anunciat el servei meteorològic. Havia de fer alguna cosa de seguida: sortir de casa sota un bombardeig de flocs glaçats tampoc no formava part de les seves deu coses preferides.

—Ah, oh, podria fer veure que tinc una petita avaria tècnica —va murmurar desptinant-se la melena de cabells negres—. M'esperen unes bones vacances a París amb el meu germà Gaspard, per què fer-les malbé abans de marxar?

El noi va bellugar lentament els dits pel teclat, la mirada clavada en la càmera web per no aixecar sospites entre els altres participants a la videoconferència. Va aconseguir entrar a la configuració gràfica de l'ordinador i va llançar un programa pirata amb el nom suggerent de *Tsunami electrònic*.

A la pantalla va aparèixer una lleugera onada, seguida de tremolors que es van propagar per la imatge d'ell i l'anaven distorsionant i enfosquint cada cop més.

Al cap d'un minut semblava que tot hagués quedat sota l'efecte d'un terratrèmol submarí devastador. La meticulosa professora de Desencriptació se'n va adonar i va interrompre la classe de cop.

—Què passa, agent LM14? —va preguntar amb la seva veueta estrident. Després el to es va tornar més dur—. Agent LM14? Encara està connectat?

En Larry va fer veure que es distorsionava el so aixafant amb els dits l'espongeta del micròfon.

—Etic... fffuuuu... perdent... fffuuuu... el senyal! —va dir agitat—. És culpa del... fffuuuu... mal temps!

Un moment després, la pantalla va quedar completament negra. El noi va apagar l'ordinador de pressa i corrents i es va treure els auriculars.

—Ets el millor, Larry! —va exclamar aixecant els braços llargs i escanyolits en senyal de victòria—. Ningú no et pot guanyar en l'art del subterfugi!

Es va acabar d'un glop l'última llauna, la va llançar al damunt de la piletta que feia equilibris sobre l'escriptori i es va posar l'abric, els guants i el passamuntanyes. La bossa de viatge ja estava preparada a prop de la porta, però quan anava a agafar-la la seva mirada es va aturar en una mena de telèfon mòbil penjat a la paret.

Era l'EyeNet, el seu valuós giny d'alta tecnologia.

Dins d'aquell aparell de titani tan elegant s'amagava un concentrat de tecnologia digne d'una pel·lícula d'espies, que servia als alumnes de l'Eye International per dur a terme les seves missions d'investigació arreu del món.

En Larry normalment no se'n separava mai. Però aquesta vegada no havia de fer cap examen;

se n'anava de vacances, a descansar. Durant uns quants dies no volia pensar en l'escola. S'ho va rumiar un moment més amb l'EyeNet a la mà. Finalment es va decidir.

—Aquí estarà segur... No m'agradaria que em caigués de la torre Eiffel!

Va tornar l'artefacte al seu lloc i va tancar la porta de l'àtic amb tres voltes de clau. Anava a l'estació de St. Pancras, on agafaria l'Eurostar, que recorria el túnel del canal de la Mànega. El tren anava a tres-cents quilòmetres per hora i trigava menys de dues hores i mitja a arribar a la capital francesa. Era un prodigi tecnològic que li feia agafar calfreds d'emoció.

—Arribaré a casa d'en Gaspard a temps per dinar —va dir content mentre caminava per la vorera, sense preocupar-se pels flocs blancs que començaven a ballar per l'aire—. He fet bé d'evitar l'avió!

Pensava, òbviament, en la cosineta Agatha, que

s'havia enlairat a primera hora del matí amb el majordom, mister Kent, i el gat, el Watson. Ells ja eren a l'estudi parisenc d'en Gaspard i, amb tota probabilitat, suportaven la seva xerrameca avorrida sobre art.

Absort en els seus pensaments, en Larry va arribar a St. Pancras amb molt de temps: el tren sortia a les 9.30. En entrar al vestíbul, de seguida es va quedar de pedra: les arcades metàl·liques colossals, el terra de mirall i els vagons brillants a les vies feien que l'estació semblés una base espacial del futur.

—Per tots els agents secrets! —va exclamar electritzat.

Una veu darrere seu el va glaçar a l'instant.

—Què hi fa, aquí, agent LM14?

No calia que es girés per saber de qui era la veu: era la del seu professor de Pràctiques d'Investigació, de nom en codi UM60.

Com és que també era a St. Pancras? Havia

vingut a renyar-lo per haver fugit d'aquella manera tan precipitada de la conferència de Desencriptació?

Petrificat i vermell de vergonya, en Larry va començar a balbucejar excuses.

—Ah, oh, em sap greu per la classe, prometo que no tornarà a passar!

—No sé de què parla, detectiu — va replicar sec l'UM60—. I no m'interessa. Tinc obligacions més importants per fer!

El noi va buidar els pulmons amb un sospir d'alleujament.

I aleshores va trobar el coratge de girar-se i mirar el professor a la cara. Va haver de dirigir la mirada cap avall, però, perquè l'agent UM60 era un homenet que tot just li arribava a la cintura.

Acostumat a veure'l a la pantalla, en Larry no s'havia adonat que s'assemblava a un pingüi amb un barretet al cap, i es va haver d'esforçar per reprimir el riure.

—Que passa alguna cosa, agent LM14? —va preguntar, suspicax, el professor.

—Ah, no... he, he... l'hi juro!

—Per què m'observa així?

—M'he fixat que porta la maleta de viatge... Que se'n va? —va preguntar en Larry per distreure'l.

—Em sembla evident —va puntualitzar l'agent UM60 allisant-se els bigotis engominats—. Agafo el tren de París de les 9.30. Tinc un cas candent per resoldre, detectiu.

En Larry estava a punt de cedir a les rialles. Per evitar quedar malament, va agafar la maleta del professor i es va encaminar com un coet al llarg de la via.

—Deixi'm que l'acompanyi al vagó —va tenir temps de dir.

Malauradament, no s'havia fixat en la cadeneta robusta que lligava la maleta de viatge al canell del professor.

I va ser així, amb un cop fort i un crit de dolor, que va començar el llarg dia del jove estudiant de detectiu Larry Mystery, ocupat en el cas més perillós de la seva carrera.